

واکاوی سیاست خارجی سوریه پس از بیداری عربی (۲۰۱۷-۲۰۱۱ میلادی)

سیدامیر نیاکویی^۱

دانشیار گروه علوم سیاسی و روابط بین‌الملل دانشگاه گیلان (نویسنده مسئول)

سعید پیرمحمدی^۲

دانشجوی دکتری روابط بین‌الملل دانشگاه گیلان

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۸/۰۱/۲۱

تاریخ دریافت: ۱۳۹۷/۰۹/۱۸

۱

واکاوی سیاست خارجی سوریه پس از بیداری عربی

چکیده

دومینوی جنبش‌های اعتراضی که از اواخر سال ۲۰۱۰ میلادی بخش وسیعی از خاورمیانه و شمال آفریقا را در بر گرفت، به ایجاد دگرگونی‌های گسترده در حوزه نظم داخلی، منطقه‌ای و بین‌المللی منجر شده است. تحت تأثیر این تحولات، نشانه‌هایی از تحول در سیاست داخلی و خارجی دولت‌های خاورمیانه و سایر بازیگران درگیر در این مجموعه امنیتی، پدیدار شده است. در این مقاله تلاش شده تا سیاست خارجی سوریه در مقطع زمانی پس از بیداری عربی در چارچوب گزاره‌های نظری سیاست خارجی شبه‌دولت‌ها مورد بررسی قرار گیرد. پرسشی که در این راستا مطرح می‌شود این است که سیاست خارجی سوریه در دوره پس از آغاز شورش‌ها و جنگ داخلی در چه قالبی قابل تبیین است؟ یافته‌های مقاله نشان می‌دهد که سیاست خارجی سوریه پس از وقوع بیداری عربی را، می‌توان در پرتو گزاره‌هایی چون فقدان ابزارهای متعارف سیاست خارجی، نقش فزاینده بازیگران معارض در تشدید شرایط شبه‌دولتی و تقویت نقش حمایتی محیط و بازیگران خارجی همسو به منظور حفظ امنیت حکومت و بقای رژیم، تحلیل و بررسی کرد. روش تحقیق در این پژوهش، توصیفی-تحلیلی بر مبنای روش کیفی بوده و گردآوری داده‌ها نیز با بهره‌گیری از منابع کتابخانه‌ای و اینترنتی انجام گرفته است.

واژه‌های کلیدی: سوریه، سیاست خارجی، بیداری عربی، شبه‌دولت‌ها، خاورمیانه.

1. niakoee@gmail.com

2. saeedpirmohammad@yahoo.com

مقدمه

سیاست خارجی کشورها به موازات آنکه تحت تأثیر عناصر و مؤلفه‌های محیط داخلی به‌ویژه نقش کنشگران داخلی همسو و معارض و روند تصمیم‌سازی داخلی قرار دارد، از پویش‌ها و روندهای محیط بیرونی نیز تأثیر می‌پذیرد. چنین وضعیتی در رابطه با گونه‌ها و اشکال متعدد دولت در جهان معاصر به‌گونه‌ای متفاوت رقم می‌خورد. ظهور نشانه‌های ضعف و شکنندگی در الگوی رفتاری دولت‌های خاورمیانه، به‌ویژه متعاقب وقوع تحولات بیداری عربی، متغیرهای مهمی را در فرایند شکل‌گیری و ساخت‌یابی سیاست خارجی کشورهای واقع در این منطقه وارد کرده است.

نشانه‌ها و شاخص‌های شکنندگی و تضعیف دولت در ارتباط با سوریه از برجستگی خاصی برخوردار بوده است. تحولات بیداری عربی در سوریه ابتدا به‌صورت یک شورش آغاز شد و سپس با تبدیل شدن به جنگ داخلی تمام‌عیار، زمینه‌های لازم برای شکل‌گیری وضعیت شبه‌دولتی در این کشور و اشاعه بی‌ثباتی و ناامنی به حوزه ژئوپلیتیکی مقاومت به وجود آمد. تشدید چنین وضعیتی در دوران پس از بیداری عربی، روندها و پویش‌های سیاست خارجی این کشور را تحت تأثیر قرار داده است. در این پژوهش تلاش شده تا با بهره‌گیری از چارچوب نظری شبه‌دولت‌ها به تبیین سیاست خارجی سوریه در دوره زمانی پس از بیداری عربی پرداخته شود. با توجه به تحولات یادشده، این پژوهش به دنبال پاسخ به این پرسش است که سیاست خارجی سوریه در دوره پس از آغاز شورش‌ها و جنگ داخلی در چه قالبی قابل تبیین است؟ در پاسخ به این پرسش، این فرضیه به آزمون گذاشته می‌شود که سیاست خارجی سوریه پس از وقوع بیداری عربی را می‌توان در پرتو گزاره‌های سیاست خارجی شبه‌دولت‌ها از جمله فقدان ابزارهای متعارف سیاست خارجی، نقش فزاینده بازیگران معارض در تشدید شرایط شبه‌دولتی و تقویت نقش حمایتی محیط و بازیگران خارجی همسو به‌منظور حفظ امنیت حکومت و بقای رژیم، تحلیل و بررسی کرد.

لازم به ذکر است که اگرچه در مورد بحران سوریه و رقابت قدرت‌ها در آن مقالات و کتاب‌های مختلفی نگارش شده است (برای نمونه نک به: دهشیار، ۱۳۹۴؛ اختیاری‌امیری، ۱۳۹۶)، اما سیاست خارجی دولت سوریه در مقطع زمانی پس از بیداری عربی تاکنون از منظر تحلیلی و تئوریک مورد بررسی قرار نگرفته است. در این راستا، این مقاله تلاش می‌کند تا

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الإسلامي
فصلنامه علمی - پژوهشی
پژوهش‌های بانی جهان اسلام

۲

سال نهم، شماره دوم، تابستان ۱۳۹۸

ادبیات مربوط به سیاست خارجی کشورهای دستخوش بحران را با انجام این مطالعه موردی غنای بیشتری بخشد. سازماندهی پژوهش نیز بدین صورت است که در ابتدا چارچوب نظری مقاله ارائه می شود و سپس سیر تحول الگوها و ملاحظات دولت بودگی سوریه در نظام دولت مدرن مورد بررسی قرار می گیرد. در ادامه، با تمرکز بر رویکرد بازیگران اصلی درگیر در بحران سوریه، به واکاوی سیاست خارجی این کشور در دوره بعد از بیداری عربی پرداخته می شود. در نهایت، تلاش می شود تا تحلیل مناسبی درخصوص سیاست خارجی این کشور در مقطع زمانی یادشده ارائه شود.

چارچوب نظری؛ سیاست خارجی شبه دولت ها

تحلیل سیاست خارجی^۱ به عنوان یک حوزه مطالعاتی مجزا در چارچوب رشته روابط بین الملل^۲ توسعه یافت (Hudson, 2016: 13). درحالی که دانشمندان رشته روابط بین الملل نقش خود را تفسیر ویژگی های عریض نظام بین الملل تعریف می کردند، متخصصان تحلیل سیاست خارجی دستور کار خود را تمرکز بر رفتار واقعی دولت و منابع مؤثر بر تصمیم گیری آن قرار دادند. ازجمله عرصه هایی که در تحلیل سیاست خارجی کلاسیک مورد غفلت واقع شده، فقدان نظریه ای درباره دولت است. به منظور رفع نواقص مذکور، تلاش برخی از نظریه پردازان حوزه سیاست خارجی معطوف به آن بوده که با ارائه چارچوب های جدید نسبت به پردازش مفهومی و نظری در این حوزه مبادرت نمایند. در این مورد، امون آران و کریس آلدن با الهام از مناظره پرمحتوای روابط بین الملل و جامعه شناسی تاریخی بر آن بوده اند تا به تحلیل سیاست خارجی دولت ها در پرتو قالب های مبتنی بر دولت های نهادی، شبه دولت ها^۳ و دولت های خوشه ای بپردازند (آران و آلدن، ۱۳۹۳: ۱۹).

تعریف دقیق شبه دولت در ادبیات علوم سیاسی بسته به بسترهای مختلف، متفاوت بوده است. از نظر رابرت جکسون، شبه دولت ها کشورهایی هستند که به رغم برخورداری از دولت داری قانونی یا قضایی، دولت داری تجربی در آنها ناقص است. به اعتقاد وی، شبه دولت ها پوسته های قانونی هستند که همچون «وضعیت طبیعی»^۴ یک شرایط ناامن و

فصلنامه علمی-پژوهشی
مجموعه دراست العالم الاسلامی
پژوهش های بنیادی جهان اسلام

۳

واکاوی سیاست خارجی سوریه پس از بیداری عربی

1. Foreign Policy Analysis (FPA)
2. International Relations (IR)
3. Semi-States
4. State of nature

خطرناک را در بُعد داخلی پوشش می‌دهند (Jackson, 2000: 296). آنها مانند دولت‌های مستقل، واجد استقلال حقوقی بوده و از سوی سازمان‌های بین‌المللی و قدرت‌های بزرگ جهان به‌عنوان کشورهای مستقل شناخته می‌شوند. با این حال، در بسیاری از موارد نهادهای بخشیده شده به دولت سرزمینی مانند سازمان‌های قهریه، نهادهای سیاسی، نظام‌های استخراج پول و ظرفیت نظارتی، نابسامان و ناقص هستند. پیامد نقصان در دولت‌بودگی نهادی، آن است که این دولت‌ها در مقایسه با مفهوم رایج دولت، بیشتر به قوانین، هنجارها و نهادهای خاص جامعه بین‌الملل معاصر وابسته هستند (آران و آلدن، ۱۳۹۳: ۹۱). از این رو، گفته می‌شود که شبه دولت‌ها تنها دارای حاکمیت خارجی یا منفی‌اند و بدون حمایت و کمک خارجی قادر به ادامه حیات و حفظ و اداره خود نیستند. از نظر جکسون، بسیاری از کشورهای جهان سوم به دلیل ضعف‌های فوق، شبه‌دولت محسوب می‌شوند و تنها با شناسایی و کمک بین‌المللی شکل گرفته و تداوم یافته‌اند. جکسون در برقراری تمایز میان شبه‌دولت‌ها و دولت‌های ضعیف بسیار صریح بود. به عقیده وی، درحالی‌که شبه‌دولت‌ها نخستین بار پس از جنگ جهانی دوم در نتیجه تغییر در قواعد حاکم بر روابط بین‌الملل به وجود آمدند، دولت‌های ضعیف^۱ همواره در طول تاریخ وجود داشته‌اند. افزون بر این، شبه‌دولت‌ها دارای حاکمیت منفی در حفاظت از موجودیت خود در برابر نفوذ خارجی هستند، حال آنکه دولت‌های ضعیف باید از خودشان دفاع کنند (Hopkins, 2000: 313-314).

کلیستو، کسپرسن و دیگران در رویکردی کاملاً متضاد با رویکرد جکسون استدلال می‌کنند که موجودیت‌هایی شبه‌دولت هستند که از ضعف شناسایی بین‌المللی رنج می‌برند در حالی که مشروعیت داخلی دارند. از منظر این محققان، موجودیت‌هایی که شناسایی بین‌المللی دارند ولی فاقد مشروعیت داخلی هستند، دولت‌های فرومانده یا شکست خورده^۲ هستند. در این میان، به نظر می‌رسد که تعریف کلیستو چندان دقیق نیست و تمام مؤلفه‌های دولت‌های فرومانده در شبه‌دولت‌های شناسایی شده وجود ندارد. با توجه به مباحث فوق و خلأهای مفهومی مطرح شده، برخی محققان تلاش کرده‌اند تا ادبیات مربوط به شبه‌دولت‌ها را گسترش دهند؛ به گونه‌ای که هم شبه‌دولت‌های شناسایی شده و هم شناسایی نشده را در برگیرد. آرام رفعت در کتاب خود دو گونه شبه‌دولت‌های شناسایی شده و شناسایی نشده را مطرح می‌سازد

1. Weak States
2. Failed States

(Rafaat, 2018). رفعت شاخص‌های شبه‌دولت شناسایی شده را در چهار مورد خلاصه می‌کند: ۱. اعمال قدرت نامشروع و تهدید علیه شهروندان خود؛ ۲. ضعف در اعمال قدرت انحصاری مشروع در قلمرو خود شامل ناتوانی در جمع‌آوری مالیات و ارائه خدمات عمومی به بخش یا همه جمعیت در قلمرو مفروض؛ ۳. ضعف مفرط دولت برای مواجهه با جریان تجزیه‌طلب بدون حامی خارجی و بنابراین، تلاش برای به صحنه آوردن حامی قدرتمند خارجی و ۴. نقض حاکمیت از سوی قدرت‌های خارجی.

رفعت شاخص‌های شبه‌دولت‌های مورد شناسایی قرار نگرفته را نیز چنین تعریف می‌کند: ۱. وجود یک فرایند ملت‌سازی نمادین؛ ۲. میلیتاریزه‌شدن سیاست و جامعه برای مقابله با دولت منشأ؛ ۳. دولت منشأ ضعیف و ۴. حامی خارجی (Ibid: 1-23).

برای واکاوی پیامدهای تحلیلی مفهوم شبه‌دولت بر سیاست خارجی کشورها می‌توان از سه مؤلفه ابزارهای سیاست خارجی در دسترس، خودمختاری دولت در چارچوب سیاست خارجی و ورودی‌های محیط خارجی بهره گرفت. از نظر ابزارهای سیاست خارجی در دسترس، شبه‌دولت‌ها فاقد ساختارهای داخلی زیربنایی دولت‌های نهادی هستند. این وضعیت باید به تغییر در تحلیل سیاست خارجی منجر شود، به گونه‌ای که به جای بررسی تأثیر ساختارهای رسمی داخلی بر سیاست خارجی، تأثیرات ساختارهای غیررسمی داخلی مورد توجه قرار گیرد. از این رو، دسترسی شبه‌دولت‌ها به ابزارهای متعارف سیاست خارجی به علت نقصان شدید در مؤلفه‌های دولت‌بودگی، محدود یا غیرممکن است. با این حال، چارچوب‌های نهادی، هنجاری و حقوقی شکل‌دهنده به جامعه بین‌الملل کنونی با اعطای حق پیشرفت و امنیت به شبه‌دولت‌ها، امکان دسترسی آنها به ابزارهای مختلف سیاست خارجی را میسر کرده است. از لحاظ وضعیت خودمختاری نیز دستگاه دولت در شبه‌دولت‌ها در بهترین حالت ناکامل است. بنابراین، خودمختاری نسبی دولت در شبه‌دولت بیش از آنکه به کل دولت‌ها وابسته باشد، به رژیم‌هایی وابسته است که بر سیاست خارجی تأثیر می‌گذارند و دارای نوعی خودمختاری هستند که لزوماً ناشی از ابزارهای قهری و استخراجی نیست. استخراج منابع مالی تنها از نظام رسمی مالیاتی که مشخصه آن دستگاه اداری پیچیده و قدرتمند نهادی است، صورت نمی‌گیرد، بلکه بیشتر شامل جریان رانت‌جویی از بیگانگان و سود شرکت‌های آنها می‌باشد. خودمختاری نسبی شبه‌دولت‌ها نیز اصولاً از دسترسی رژیم‌های آنها به جامعه

بین‌الملل به‌عنوان عامل تضمین‌کننده حیات شبه‌دولت‌ها ناشی می‌شود. دسترسی به کمک‌ها و رانت‌های تجاری و تضمین‌های امنیتی جامعه بین‌المللی به شبه‌دولت‌ها اجازه می‌دهد تا از طریق سیاست خارجی، خودمختاری نسبی خود را از عوامل اجتماعی افزایش دهند. سیاست خارجی این کشورها بیانگر آن است که میان پاسخ به فشارهای اجتماعی، داده‌های محیط خارجی و استقلال نسبی آنها توازن وجود ندارد. پیوستگی بین استقلال نسبی رژیم و وابستگی آن به منابع خارجی، به احتمال قوی فشار اجتماعی را تحت‌الشعاع قرار خواهد داد. به‌علاوه، با توجه به ارتباط نداشتن رژیم با جامعه داخلی، سیاست خارجی اساساً معطوف به مدیریت این روابط با بازیگران خارجی شده و پیامدهای آن بر جامعه مورد غفلت یا کم‌توجهی قرار می‌گیرد. در نهایت، سیاست خارجی شبه‌دولت، معطوف به تغییر محیط داخلی و خارجی نیست، بلکه هدف آن تقویت نقش حمایتی محیط خارجی برای حفظ جایگاه شبه‌دولت و بقای رژیم است (آران و آلدن، ۱۳۹۳: ۱۰۴-۹۳).

لازم به ذکر است که سیاست خارجی سوریه پس از بیداری عربی در چارچوب مؤلفه‌های سیاست خارجی شبه‌دولت‌ها قابل بررسی می‌باشد. حکومت سوریه را می‌توان در قالب شبه‌دولت شناسایی‌شده تعریف کرد. این ویژگی که با ایفای نقش تکمیلی بازیگران خارجی متحد حکومت مرکزی یا به‌تعبیری، دولت‌های حامی، همراه شده (Kolsto and Blakisrud, 2008: 507)، به‌عنوان امتیاز برجسته حکومت در مقابل مخالفان مورد بهره‌برداری قرار گرفته است. از سوی دیگر، بحران مشروعیت چشمگیر در کنار ضعف حکومت مرکزی در اعمال اقتدار انحصاری، ضعف مفرط در برخورد با جریان‌های جدایی‌طلب به‌ویژه کردها و همچنین معارضان داخلی در کنار نقض مکرر حاکمیت این کشور از سوی بازیگران منطقه‌ای و بین‌المللی همگی مؤلفه‌های شبه‌دولت را نمایان می‌کند. همچنین، در این کشور نبرد و منازعه بین شبه‌دولت شناسایی‌شده (حکومت سوریه) و شبه‌دولت شناسایی‌نشده (جریان‌های کردی و گروه‌های معارضان داخلی) کماکان ادامه دارد و این مقوله به‌عنوان مؤلفه‌ای تعیین‌کننده در روند ساخت‌یابی سیاست خارجی سوریه در دوران بعد از بیداری عربی عمل کرده است.

سوریه در نظام دولت مدرن؛ الگوها و ملاحظات دولت‌بودگی

تحلیل و بررسی سیاست خارجی شبه‌دولت‌ها بدون توجه به الگوها و ملاحظات دولت‌بودگی

فصلنامه علمی - پژوهشی
مجموعه‌ی دراست‌های اسلامی
پژوهش‌های بنیادی جهان اسلام

و حاکمیت آنها در گذر زمان امکان‌پذیر نخواهد بود. ظهور سوریه به‌عنوان دولتی مستقل، به‌جای آنکه بر تحرکات و مطالبات داخلی استوار شده باشد، برآیندی از مرزهای مصنوعی دوران استعمار بود. دولت سوریه مثله‌شده تحت حاکمیت فرانسه قرار داشت و از بقیه سوریه تاریخی (بلاد شام) به‌دلیل ایجاد قیومیت‌های جداگانه در فلسطین، لبنان و اردن، جدا افتاده بود (هینه-بوش، ۱۳۹۰: ۲۶۶). فرایند دولت‌سازی در درون مرزهای جدید تحت کنترل شدید امپراتوری آغاز شد. این دولت‌ها توسط اربابان استعماری خود از روابط خارجی منع می‌شدند (روگان، ۱۳۹۱: ۷۳).

پس از استقلال از فرانسه (۱۲ آوریل ۱۹۴۶م)، سیاست خارجی سوریه تحت تأثیر همسایگی با اسرائیل قرار گرفت. در این دوران، سوریه با بهره‌گیری از سیاست واقع‌گرایانه به‌دنبال متحدانی بود که نقش هم‌پیمان این کشور را برای ایجاد موازنه در مقابل اسرائیل ایفا نمایند. طی سال‌های متمادی سوریه بر رابطه با شوروی سابق و بعدها روسیه و چین سرمایه‌گذاری کرد. از دهه ۱۹۶۰ تا اوایل دهه ۱۹۹۰ مسکو با دمشق که تحت حاکمیت حافظ اسد بود، روابط نزدیک و متحدانه‌ای برقرار کرد (کیانی، ۱۳۹۲: ۹۳). به‌موجب موافقت‌نامه‌ای که در سال ۱۹۷۱ میان اتحاد شوروی و سوریه به امضا رسید، پایگاه طرطوس به نیروی دریایی شوروی واگذار شد. اعطای این امتیاز، سوریه را از نوعی تضمین امنیتی برخوردار می‌کرد. از آن زمان، حکومت سوریه در داخل حوزه نفوذ شوروی از جایگاه ویژه‌ای برخوردار شد و چنین جایگاهی حتی در دوران پس از فروپاشی شوروی نیز ادامه یافت (Munayyer, 2016: 2).

موقعیت سوریه در بلوک شرق، این کشور را به‌شدت تحت تأثیر نوسان‌های اقتصادی قرار می‌داد. در این میان، دسترسی به رانت نفتی و کمک‌های خارجی، به‌عنوان عناصر حمایتی راهبرد سیاسی رژیم در دهه ۱۹۷۰ عمل کردند. در طول این دهه، بخش عمده‌ای از کمک‌های خارجی صرف هزینه‌های نظامی حکومت شد. این وضعیت منجر به افزایش نرخ بهره و بدهی‌های خارجی شد که حد فاصل سال‌های ۱۹۷۰ تا ۱۹۸۳ به حدود ده برابر رسید. کاهش رانت نفتی به‌واسطه سقوط قیمت جهانی نفت و همچنین قطع کمک‌های مالی کشورهای عرب حوزه خلیج فارس در دهه ۱۹۸۰ نیز ضعف این راهبرد را دوچندان کرد (Hinnebusch, 1997: 251). برای حل بحران ارز خارجی، برنامه‌های ریاضت اقتصادی در پیش گرفته شد و هزینه‌های عمومی کاهش یافت. از سوی دیگر، دولت فعالانه بخش خصوصی را تشویق

کرد تا در روند توسعه اقتصادی نقش مرکزی را به عهده گیرد. در واقع، حکومت اسد در برابر دو گزینه حرکت به سوی بانک جهانی و صندوق بین المللی پول یا پذیرفتن نقش بزرگتری برای بخش خصوصی، گزینه دوم را برگزید.

شکست اعراب در فلسطین جلوه های ناکامی دولت های مبتنی بر ناسیونالیسم عربی در دیپلماسی بین المللی را نمایان کرد (روگان، ۱۳۹۱: ۷۶). افول نظام فکری - سیاسی سوسیالیستی که جلوه عینی آن در فروپاشی شوروی (سال ۱۹۹۱ م.) رؤیت شد، تأثیرات قابل توجهی بر دولت های سکولار مبتنی بر ناسیونالیسم - سوسیالیسم در خاورمیانه گذاشت. تحول یادشده نیز به مثابه چالشی بنیادین در مقابل ساخت دولت کمونیستی در سوریه محسوب می شد. همین عامل، یعنی ناکامی های متوالی در حل و فصل بحران هویت از جمله از طریق دولت سکولار مبتنی بر ناسیونالیسم - سوسیالیسم، زمینه ساز ورود سوریه به یک دوره طولانی از اقتدارگرایی در دوران حافظ اسد و بشار اسد شد. هر چند در دوره های یادشده نیز هویت فرادولتی ناسیونالیسم عربی به عنوان عامل وحدت بخش مورد بهره برداری حکومت قرار گرفته، اما معمای ناسازگاری بین دولت و ملت (به ویژه در قالب هویت های فرودولتی و فرادولتی)، به عنوان یک عامل تعیین کننده در رفتار سیاست خارجی سوریه کماکان تداوم یافته است.

به موازات رسوخ ناپذیری حکومت در رابطه با جامعه، بررسی الگوهای دولت بودگی سوریه نمایانگر نفوذپذیری شدید آن از ناحیه بازیگران خارجی بوده است. بدهی های خارجی سوریه در سال ۱۹۹۸ به میزان بی سابقه ۲۴ میلیارد دلار رسید (World Bank, 2017: 15). روابط با روسیه نیز به عنوان جزء جدایی ناپذیر سیاست خارجی سوریه، پس از یک دوره رکود به واسطه حاکم شدن گفتمان یوروآتلانتیک گرایی^۱ در سیاست خارجی مسکو، با روی کار آمدن پوتین (۱۹۹۹ م.) و بشار اسد (۲۰۰۰ م.) در دو کشور وارد مرحله جدیدی شد. از این دوره، به تدریج نشانه های بازصورت بندی نقش روسیه در سیاست خارجی و امنیتی سوریه برجستگی یافت. تصمیم پوتین در سال ۲۰۰۵ برای لغو حدود ۷۳ درصد بدهی های سوریه (Simmons, 2017: 1) و همچنین از سرگیری تجارت تسلیحات با این کشور، مؤید تداوم جایگاه سوریه در تفکر رهبران روسیه در عصر پساشوروی بود. بر این مبنای، روسیه در تعمیر

1. Euro-Atlanticism

و به روزرسانی سخت‌افزارهای نظامی مورد استفاده ارتش سوریه و آموزش افسران نیروهای نظامی این کشور حضور مؤثری ایفا کرد. به‌عنوان مثال، در سال ۲۰۱۱، سوریه پنجمین خریدار بزرگ تسلیحات روسی با قراردادهایی تا حد ۳/۵-۴/۸ میلیارد بود. به‌موازات این روند، حکومت سوریه رانت‌های تجاری و اقتصادی متعددی به دولت و شرکت‌های روسیه واگذار کرده است. از سال ۲۰۰۵، امتیاز کشف و توسعه میدان‌های نفتی سوریه به شرکت روسی تات‌نفت^۱ واگذار شد. استروترانس^۲ به‌عنوان تابع شرکت گازپروم^۳، دیگر شرکت روسی بود که در سال ۲۰۰۸ امتیاز ساخت ۳۱۹ کیلومتر از خط لوله بخش گازی اعراب در مسیر رهاب- حمص را به‌دست آورد (Bagdonas, 2012: 64).

سیاست خارجی سوریه پس از بیداری عربی

چنان‌که اشاره شد، سوریه کنونی میراث‌دار تراکمی از بحران‌ها و شکاف‌های اجتماعی بوده است. انحصار سنتی حزب بعث بر سپهر سیاسی سوریه شرایط پیچیده‌ای را رقم زده است. به‌ویژه اینکه حزب بعث هیچ‌سختی با سنت‌های موجود اکثریت مسلمانان سنی و شیعه در سوریه ندارد. فقدان چارچوب نهادی برای مشارکت گروه‌های اجتماعی نیز به نارضایتی و بحران مشروعیت سیاسی در سوریه دامن زده است. انسجام اجتماعی اندک در سوریه که به‌عنوان یک مؤلفه کلیدی در ماهیت و سرنوشت اعتراضات اجتماعی در این کشور ایفای نقش کرده، برآیندی از تبعیض‌های قومی و فرقه‌گرایی مذهبی حکومت سوریه است. بیش از ۷۰ درصد جمعیت سوریه را اهل سنت تشکیل می‌دهند. با این حال، علوی‌ها که کمتر از ۱۵ درصد از جمعیت سوریه می‌باشند، ستون فقرات حکومت سوریه به‌ویژه تشکیلات امنیتی و نظامی کشور را در دست دارند. حماه و درعا به‌عنوان کانون آغاز اعتراضات بیداری عربی در سوریه، از دیرباز به‌عنوان مهد اسلام‌گرایان سنی و اخوان‌المسئین شناخته می‌شوند (نیاکویی، ۱۳۹۱: ۱۳۴). علاوه بر این، حکومت اسد تبعیض‌های گوناگونی را علیه افراد که بزرگ‌ترین اقلیت قومی سوریه محسوب می‌شوند، اعمال کرده است.

از نظر اقتصادی نیز سیاست‌های نولیبرالی اسد همسو با منافع گروه اندکی از گروه‌های

1. Tatneft
2. Stroytransgaz
3. Gazprom

اجتماعی بود و در عمل به افزایش فاصله طبقاتی منجر شد (Cohen, 2016: 13). بشار اسد پس از رسیدن به قدرت دریافت که مدل اقتصادی قبلی قابل دوام نیست، به خصوص که منابع نفتی کشور نیز به میزان قابل ملاحظه‌ای کاهش یافته بود. از این رو، در ژوئن ۲۰۰۵ در جریان دهمین کنگره منطقه‌ای حزب بعث، «اقتصاد بازار آزاد سوسیالیستی» به عنوان مدل اقتصادی جدید سوریه معرفی شد. بر این مبنای، حکومت مرکزی تجارت خارجی را تا حد بسیار زیادی آزاد کرد و به جذب سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی، به ویژه از جانب کشورهای حاشیه خلیج فارس و ترکیه روی آورد. به علاوه، بشار اسد با کمک صندوق بین‌المللی پول و در برابر معضل توسعه اقتصادی، اصلاحات اقتصادی و سیاسی بیشتری صورت داد و حوزه فعالیت و آزادی بخش خصوصی را گسترش داد (جویا، ۲۰۱۱: ۷۵). با این وجود، بهار دمشق خیلی طول نکشید و رژیم اسد دوباره راه سختگیری و سرکوب را در پیش گرفت. در کنار آزادسازی اقتصادی، یک الیگارش فاسد رشد کرد که بهترین نماد آن رامی مخلوف، پسر دایی بشار اسد بود. او به همراه شرکایش بر اغلب بخش‌های اقتصاد سوریه مسلط شدند. علاوه بر این، بخش اعظم ثروت به شهرهای بزرگ سرازیر شد و شهرهای متوسط و کوچک و نواحی روستایی در وضعیت فلاکت‌باری قرار داشتند (BBC News, 2013). تصمیم‌گیری در خصوص اغلب سرمایه‌گذاری‌های خارجی نیز در اختیار حزب بعث و حکومت مرکزی بود که فساد مالی و اداری، فصل مشترک تمامی آنها بود. بنابراین، فساد اداری به عنوان یکی از اصلی‌ترین عوامل نارضایتی عمومی از حکومت مرکزی درآمد. بر مبنای شاخص یادشده، سوریه از رتبه ۱۲۷ در سال ۲۰۱۰ به جایگاه ۱۷۸ در سال ۲۰۱۷ رسیده است و از این جهت، تنها سودان جنوبی و سومالی بعد از این کشور قرار داشتند (Transparency International, 2010; 2017).

فرقه‌ای بودن ارتش و پیوند ارگانیک آن با حکومت سوریه که در بسیاری از موارد بنیان‌های ساختاری دولت در سوریه را به چالش کشید، جلوه دیگری از واگرایی در جامعه سوریه را روایت می‌کند. به دنبال آغاز بیداری عربی، بسیاری از جریان‌های سیاسی معارض حکومت مرکزی، از نیروها و تشکیلات نظامی مستقل برخوردار شدند. یگان‌های مدافع خلق که بیشتر با نام اختصاری ی.پ.گ^۱ شناخته می‌شوند، شاخه نظامی حزب اتحاد دموکراتیک

1. People's Protection Units (YPG)

هستند که بر بخش‌هایی از شمال سوریه تسلط دارند. ی.پ.گ اعلام کرده که تا اواسط سال ۲۰۱۴، ۵۰ هزار جنگجو داشته است، گرچه برآوردهای مستقل این تعداد را حدود ۳۰ هزار نفر تخمین زده‌اند (Global Security, Jan 2018). ارتش آزاد سوریه نیز که در سال ۲۰۱۱ توسط نظامیان جدا شده از ارتش سوریه تشکیل شد، دارای حدود ۴۰ هزار جنگجو است (Solomon, 2011). جبهه النصره هم شاخه رسمی القاعده در سوریه محسوب می‌شد که در ژوئیه ۲۰۱۶ با نام جدید «جبهه فتح شام» از القاعده اعلام استقلال کرد (Al Jazeera, Jul 2016). گروه تحریر الشام، جبهه تحریر سوریه و جبهه اسلامی ائتلافی (متشکل از گروه‌های اسلام‌گرای سلفی) هم گروه‌های شبه‌نظامی دیگری بودند که در میان اهل سنت سوریه از خاستگاه چشمگیری برخوردارند. در مقابل، حکومت سوریه نیز از کمک تسلیحاتی و مستشاری حامیان خارجی از جمله ایران، روسیه، شبه‌نظامیان شیعه عراقی (تیپ حیدرالکرار و کتائب حزب‌الله)، حزب‌الله لبنان و زینیون بهره گرفته است (Katz, 2014: 79). چنین وضعیتی به‌مثابه چالشی بنیادین در برابر انحصار حکومت مرکزی بر تشکیلات نظامی و امنیتی و در نهایت، استقرار دولت وبری بوده است.

تحولی که با وقوع تحولات بیداری عربی، شبه‌دولت سوریه را با چالش جدی مواجه کرد، اشباع سرزمینی و تصرف بخش‌های وسیعی از سرزمین سوریه توسط نیروهای مخالف اسد بود. نقش‌یابی وسیع داعش، جبهه النصره، ارتش آزاد سوریه، احرار الشام و دیگر گروه‌های مسلح در سوریه بیش از هر عاملی مرهون وضعیت شبه‌دولتی سوریه بوده است. تحرکات تجزیه‌طلبانه کردها در شمال سوریه و دستیابی آنها به خودمختاری دوفاکتو نیز از این عامل بنیادین نشأت گرفته است. هریک از گروه‌های مذکور به دلیل پیوندهای قومی-مذهبی با گروه‌ها و بازیگران منطقه‌ای از زمینه‌های لازم برای تأثیرپذیری از هویت‌های فراملی نیز برخوردار بوده‌اند. کشور عراق نیز نه‌تنها به‌واسطه حمایت سنی‌ها از مخالفان و شیعیان از اسد و به‌طور همزمان حضور عناصر القاعده در طول مرز پرمفد عراق و سوریه برای تأمین نیروهای جنگی برای مخالفان سنی اسد، شکاف‌های سیاسی و فرقه‌ای خود را به سوریه صادر کرده است (ایوب، ۱۳۹۴: ۹۳). از جهاتی شرایط سوریه بعد از بیداری عربی را می‌توان با استناد به تمایزات یک دولت دوزوره^۱ از یک دولت دوفاکتو^۲ به‌ویژه از نظر تقسیم عام اقتدار

1. de jure state

2. de facto state

و مجادلهٔ مرزی مورد بررسی قرار داد. در این معنا و مفهوم، پوسته دولت یا واحد سرزمینی ممکن است در مفهوم حقوقی رسمی آن تداوم یابد، در حالی که یکپارچگی مرزها در کنار منابع اقتدار داخلی در معرض ستیز و تقسیم قرار گیرند (Fawcett, 2017: 794). این وضعیت به‌رغم ظهور نشانه‌های اولیهٔ بازسازی قدرت حکومت سوریه و اعمال کنترل دوبارهٔ آن بر بخش‌های وسیعی از قلمرو سوریه کماکان قابل مشاهده است. در شرایط فعلی، شبه‌نظامیان افراط‌گرای احرار الشام در ادلب و کردها در شمال سوریه به مثابهٔ چالش‌های عمدهٔ بازیابی اقتدار داخلی اسد به‌شمار می‌روند.

این عوامل باعث شدند تا خیزش‌های هویتی در سوریه، در نهایت به تداوم تباهی سیاسی در شکل‌بندی‌های ساخت دولت و قدرت منجر گردد. هرگونه تباهی سیاسی به‌مفهوم شرایطی است که مطالبات اجتماعی گروه‌های حاشیه‌ای بیش از اقتدار دولت یا نهادهای سیاسی باشد (متقی، ۱۳۹۵). چنین وضعیتی به ایجاد و تشدید وضعیت شکنندهٔ دولت در سوریه بعد از بیداری عربی منجر شده است. بررسی گزارش‌های بنیاد صلح نشان می‌دهد که از زمان آغاز قیام‌های عربی، ساختار دولت سوریه به‌لحاظ شکنندگی و ضعف، شرایط کم‌سابقه‌ای را تجربه کرده است. براساس آمار مذکور، سوریه در سال ۲۰۱۲ رتبهٔ ۲۳، در سال ۲۰۱۴ رتبهٔ ۱۵، در سال ۲۰۱۶ رتبهٔ ۶ و در سال ۲۰۱۸ رتبهٔ ۴ را در میان دولت‌های شکنندهٔ جهان داشته است (FFP, 2012; 2014; 2016, 2018). مطابق شاخص صلح جهانی در سال ۲۰۱۸ نیز سوریه طی پنج سال گذشته در پایین‌ترین رتبه قرار داشته است. در این دوران، سوریه بدون تغییر در رتبهٔ ۱۶۳ قرار گرفته است (GPI, 2018: 2-9).

برخوردار نبودن حکومت سوریه از چتر حمایتی نظام منطقه‌ای عربی (مثل شورای همکاری خلیج فارس یا اتحادیه عرب) در کنار ناکافی بودن قدرت داخلی آن به‌منظور دفاع از خویش، توجهات را به حامیان خارجی غیرعربی معطوف کرد. تا سال ۲۰۱۴ م، ۶۰ الی ۷۰ درصد خاک سوریه از کنترل مطلق حکومت خارج شده بود (جانسیز و بهرامی‌مقدم، ۱۳۹۳: ۸۳). تلاش حکومت مرکزی به‌منظور ممانعت از فرسایش کامل حاکمیت ملی و خنثی کردن پیوندهای گروه‌های معارض با بازیگران خارجی از طریق استقرار دولت وبری، به‌عنوان یک عامل تعیین‌کننده در سیاست خارجی سوریه عمل کرده است. حکومت سوریه با دعوت از کشورهای ایران و روسیه برای مداخلهٔ نظامی و اعطای امتیازات متعدد به آنها در

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های بنیادی جهان اسلام

عین حال که انحصار بازیگری خود در عرصه سیاست خارجی را به چالش کشید، تلاش کرد تا به تحکیم موضع خود در برابر رقبا مبادرت نماید. حامیان خارجی یک شاهراه حیاتی را برای شبه‌دولت فراهم می‌کنند. چنین بازیگرانی از طریق کمک به روند مذاکرات مداوم و بین منطقه جدایی طلب و دولت دودمانی می‌توانند سهم عمده‌ای در تضمین موجودیت و بقای شبه‌دولت شناسایی شده داشته باشند (Kolsto, 2006: 753-759).

به موازات نقصان شدید در مؤلفه‌های دولت‌بودگی، زمینه‌های لازم برای ورود بازیگران خارجی معارض به بحران سوریه فراهم شده است. از لحاظ شمار و دامنه حضور قدرت‌های منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای، بحران سوریه را می‌توان یکی از کم‌سابقه‌ترین بحران‌ها دانست. از این جهت، دخالت قدرت‌های منطقه‌ای و بین‌المللی در نقش حامیان خارجی شبه‌دولت شناسایی شده (حکومت مرکزی) و شبه‌دولت شناسایی نشده (گروه‌های معارض داخلی) به منزله عاملی تعیین‌کننده در روند شکل‌گیری و ساخت‌یابی سیاست خارجی سوریه در دوران پس از بیداری عربی عمل کرده است. در حوزه منطقه‌ای، کشورهایی مانند ایران، ترکیه، عربستان سعودی و اسرائیل به نوعی تلاش کرده‌اند تا با بهره‌گیری از راهبردهای موازنه‌سازی یا دنباله‌روی ابتکار عمل را در دست گرفته و معادله قدرت را به نفع خود و متحدان-شان رقم بزنند. بعد بین‌المللی بحران سوریه نیز تحت تأثیر منافع و ملاحظات راهبردی روسیه و ایالات متحده قرار داشته است. در ادامه، به بررسی اجمالی رویکرد هریک از بازیگران یادشده پرداخته می‌شود.

رویکرد ایران

سرآغاز تحول در روابط ایران و سوریه در دوران معاصر به وقوع انقلاب اسلامی ایران در سال ۱۹۷۹ باز می‌گردد. تعقیب اصول و اهداف انقلابی در سیاست خارجی ایران به منزله بروز تهدیدی جدی برای منافع اغلب دولت‌های عربی بود. به موازات این تحول، استمرار تکانه‌های ناشی از ناکامی و تضعیف ایدئولوژی ناسیونالیسم عربی، جهان عرب را با وضعیت پیچیده‌ای مواجه می‌کرد (Risseuw, 2018: 3). در چنین شرایطی، سوریه با کنار گذاشتن هنجارهای عمده پان‌عربی و گرایش به سمت نظام انقلابی ایران نشانه‌های اولویت‌بخشی اهداف استراتژیک را در سیاست خارجی خود برملا ساخت. تحولات بعدی در روابط خارجی دو کشور نیز به گونه‌ای رقم خورد که دو طرف را به سوی ارتقای مناسبات دوجانبه

تا عالی‌ترین سطوح استراتژیک سوق داد (Wastnidge, 2017: 150). بحران در سوریه به‌منزله ظهور تهدید جدی برای یکی از اصلی‌ترین حلقه‌های ارتباطی جبهه مقاومت بود. تهران، تهدید مزبور را در چارچوب تلاش رقبای منطقه‌ای برای ضربه زدن به یکی از متحدان اصلی خود و تحدید قدرت و نفوذش در خاورمیانه ادراک کرد. در حوزه دیپلماتیک و سیاسی، ایران از زمان آغاز بحران بر لزوم حفظ تمامیت ارضی سوریه تأکید داشته است. چنین راهبردی به‌ویژه در پی ظهور نشانه‌های ناتوانی حکومت سوریه در کنترل بر اوضاع داخلی، ضمن برجسته کردن اصول اولیه دولت‌بودگی، واجد نوعی مشروعیت خارجی برای حکومت مرکزی بوده است. پشتیبانی نظامی و امنیتی تهران از دمشق نیز از سال ۲۰۱۲، برجسته شد. از این زمان، ایران در راستای تداوم بقای حکومت سوریه مبادرت به اعزام ادوات و مستشاران نظامی به این کشور کرد. از جمله اقدامات مستشاران نظامی ایران در سوریه، پایه‌گذاری نیروی دفاع ملی (قوات الدفاع الوطني) با الگوبرداری از بسیج ایران بود که هدف محوری اعاده مشروعیت و حفظ امنیت حکومت از طریق بسیج حمایت اجتماعی را تعقیب کرده است. این نیروها در کنار نیروهای شیعه طرفدار دولت از حزب‌الله لبنان تا عراقی‌ها، افغانی‌ها و لشکر زینبیون در جنگ داخلی سوریه مورد بهره‌برداری قرار گرفته‌اند. علاوه بر این، مستشاران ایران به‌طور مستقیم بر آموزش شبکه نظامی سوریه، تجهیز آنها به ابزارهای تسلیحاتی، نظارت بر عملیات نظامی و دستور کار مذاکره با گروه‌های معارض اشراف و کنترل داشته‌اند. در کنار موارد مزبور، عملیات زمینی نیروهای تحت رهبری ایران و شخص سردار سلیمانی نقش مؤثری در متقاعد کردن مقامات روس به‌منظور ورود نظامی به مسئله سوریه داشتند (نیاکوبی و پیرمحمدی، ۱۳۹۸: ۱۷۷). به‌موازات افزایش نقش و جایگاه ایران در مدیریت بحران سوریه، تهران امتیازهای متعددی در عرصه‌های نظامی و اقتصادی این کشور به‌دست آورده است. اخذ امتیازات ویژه در ارتباط با بهره‌برداری از بنادر سوریه، امکان دسترسی ایران به دریای مدیترانه از طریق کنترل بر کریدور ایران-عراق-سوریه را تسهیل می‌کند.

رویکرد ترکیه

با آغاز بحران در سوریه، دولت ترکیه تلاش کرد تا حکومت سوریه را به انجام اصلاحات دموکراتیک تشویق کند، اما با تصاعد بحران، عملاً از سیاست تغییر رژیم در این کشور دفاع

نمود. تهدید ناشی از تنش‌های قومی-مذهبی، شکنندگی فزاینده حکومت مرکزی و فرصت مناسب شکل گرفته به منظور تعقیب سیاست‌های نو عثمانی‌گری از جمله عوامل مؤثر در این تغییر راهبرد بودند. به اعتقاد اردوغان، سوریه دروازه ورود ترکیه به خاورمیانه عربی و تنها مسیری است که ترکیه از راه تغییر در آن می‌تواند موقعیت منطقه‌ای خود را بهبود بخشد. از این‌رو، یکی از اهداف راهبردی ترکیه از ورود به زمین بازی سوریه، رهایی از تنگنای شدید جغرافیایی است (نیاکویی و بهمنش، ۱۳۹۱: ۱۲۸). بر این مبنا، ترکیه به پایگاه اصلی مخالفان حکومت سوریه تبدیل شد. میزبانی از جریانات اپوزیسیون سوری از جمله اخوان-المسلمین، حمایت از شورای ملی سوریه و همچنین کمک به ایجاد ارتش آزاد سوریه بخشی از تلاش‌های ترکیه به منظور پشتیبانی از تشکیل دولت موازی با حکومت مرکزی بود. علاوه بر این، ترکیه با ارسال سلاح و فراهم کردن امکانات آموزشی، نقش مهمی در تقویت داعش داشته است. ترکیه امکان سربازگیری، فروش نفت خام و حرکت آزادانه اعضای داعش در طول مرزهای خود با سوریه را برای داعش فراهم کرده است. در سال ۲۰۱۵، سرمایه پنهانی داعش نزد بانک‌های ترکیه حدود ۱۰۰ میلیون دلار برآورد شد (Hinnebusch, 2015:18). به دنبال تشدید نگرانی‌های ترکیه در خصوص شکل‌گیری یک کیان‌گردی در مرزهای جنوبی این کشور، دولت ترکیه مبادرت به سازماندهی شبه‌نظامیان عرب مخالف دولت در غرب فرات و انجام دو عملیات نظامی «سپر فرات» (دسامبر ۲۰۱۶) و «شاخه زیتون» (ژانویه ۲۰۱۸) در داخل خاک سوریه کرد (آزاد و ابراهیمی‌فر، ۱۳۹۷: ۵۱). بشار اسد، فقط حملات ترکیه را محکوم و این کشور را به حمایت از تروریسم متهم کرد. به منظور کاهش تهدیدهای ناشی از عملیات نظامی در شمال سوریه، ترکیه مبادرت به ترمیم روابط با روسیه و ایران به عنوان دو بازیگر تعیین‌کننده در صحنه میدانی سوریه نمود. به-خصوص که ایالات متحده نیز سیاست پشتیبانی همه‌جانبه از کردهای سوریه را در پیش گرفته است (Cordesman and Nerguizian, 2017: 3). این وضعیت نشانه‌هایی از تحول را در رفتار راهبردی ترکیه در قبال بحران سوریه نمایان کرده است. بر این مبنا، رویکرد ترکیه در خصوص حکومت سوریه تا حدودی تعدیل شد و ترکیه با حضور در تروئیکای سوریه، بر حمایت کامل از حاکمیت، استقلال، یکپارچگی و تمامیت ارضی سوریه به عنوان یک دولت چندنژادی، چندمذهبی، غیرفرقه‌ای و دموکراتیک تأکید کرد (بیانیه مشترک وزرای خارجه ایران، روسیه و ترکیه، ۱۳۹۵). واضح است که تأکید

بر اصولی چون برابری حقوقی و تمامیت ارضی که موجب مشروعیت خارجی برای حکومت سوریه است، در زمره عوامل اصلی همگرایی اخیر روسیه، ترکیه و ایران در بحران سوریه و واجد نوعی مشروعیت خارجی برای حکومت مرکزی در مقابل مخالفان بود که به تدریج با تقویت موضع اسد در صحنه میدانی و سیاسی، اقتدار سابق خود را در معرض مخاطره می‌بیند.

رویکرد عربستان سعودی

جایگاه سوریه در محور مقاومت و نفوذ منطقه‌ای ایران در این کشور به عنوان عواملی محسوب می‌شوند که عربستان سعودی را به نقش‌آفرینی مؤثر در تحولات سوریه ترغیب کرده است. شروع بحران در مارس ۲۰۱۱ فرصتی را برای رسیدن به این اهداف با ابزار حمایت از مخالفان فراهم آورد. هر چند در چهار ماه ابتدای بحران، رویکرد عربستان و سایر دولت‌های عربی نسبت به حکومت سوریه چندان خصمانه نبود، ولی در ادامه هدف آنها به تغییر رژیم در سوریه تغییر پیدا کرد (نیاکویی و ستوده، ۱۳۹۵: ۱۳۰). راهبرد عربستان سعودی برای تعقیب اهداف و منافع ملی این کشور نیز به‌کارگیری الگوی نظم سلفی بود. وجود اکثریت سنی در بطن جامعه سوریه (حدود ۷۰ درصد) نیز بستر مناسبی را به‌منظور پیشبرد روایت سعودی‌ها فراهم کرد. بنابراین، فعالیت‌های محور سعودی نقش مهمی در تداوم و تعمیق تنش‌های قومی - فرقه‌ای و تبدیل شدن سوریه به صحنه تقابل و توازن الگوهای نظم منطقه‌ای داشته است. بر این مبنای موازات فشار دیپلماتیک به حکومت سوریه، حمایت مالی و تسلیحاتی از اسلام‌گرایان سنی مانند اخوان المسلمین و سلفیون (از جمله جبهه اسلامی سوریه) نیز در دستور کار قرار گرفت. تعلیق عضویت سوریه در سازمان همکاری اسلامی (کنفرانس اسلامی) و واگذاری کرسی سوریه در اتحادیه عرب به شورای ملی مخالفان، بخشی از تلاش سعودی‌ها برای سازماندهی، تشکل‌بخشی و رسمیت‌دهی به مخالفان سوری (شبه‌دولت شناسایی نشده) بود. در سال ۲۰۱۲، بزرگ‌ترین کمک‌های تسلیحاتی عربستان به مخالفان منتشر شد. انتقال تسلیحات کرواسی از اردن به مخالفان توسط سعودی‌ها تأمین مالی شده بود. همچنین، با حمایت مالی و تسلیحاتی عربستان، بخش‌هایی از نیروهای «جبهه اسلامی» از خاک پاکستان به سوریه منتقل شد (علیپور، ۱۳۹۷: ۱۶۴). اخیراً نیز عربستان سعودی سناریوی مداخله نظامی در سوریه را در قالب ایده تشکیل ارتش متحد عربی تعقیب کرده است.

فصلنامه علمی - پژوهشی
پژوهش‌های بانی جهان اسلام

۱۶

سال نهم، شماره دوم، تابستان ۱۳۹۸

رویکرد اسرائیل

برای اسرائیل، تحولات سوریه دربردارنده تهدیدات و فرصت‌های متعددی بوده است. از یک‌سو بحران سوریه فرصت مناسبی را برای اسرائیل پدید آورد تا از طریق ورود به آن مبادرت به قطع حلقه ارتباطی محور مقاومت و تضعیف حکومت سوریه به‌عنوان متحد استراتژیک ایران و یکی از موانع عمده مذاکرات سازش میان اعراب و اسرائیل کند. ورود نظامی ایران و حزب‌الله به بحران و تداوم حضور آنها نیز انگیزه‌های اسرائیل را برای اتخاذ موضع فعالانه در قبال تحولات سوریه تقویت کرد (Chan, 2018). بر این مبنای بسیاری از مناطق نظامی و تحقیقاتی سوری، هدف حملات هوایی اسرائیل قرار گرفته است. ارسال ادوات نظامی همچون سلاح، دوربین حساس و غیره به مخالفان و ارائه اطلاعات امنیتی به دستگاه‌های اطلاعاتی خارجی و داخلی فعال در مبارزه با نظام سوریه، از جمله اقدامات اسرائیل به منظور تضعیف حکومت سوریه بوده‌اند (دهقانی فیروزآبادی و آجرلو، ۱۳۹۲: ۱۰)، اما تهدیدات اصلی پیش‌روی اسرائیل، نفوذ ناامنی و بی‌ثباتی به مرزهای مشترکش با سوریه و همچنین تحرکات محور مقاومت در بلندی‌های جولان بوده است (Dagher, 2018). در این میان، تضعیف اقتدار حکومت مرکزی دست اسرائیل را در انجام اقدامات خرابکارانه در این کشور باز گذاشته است. بررسی روندها و تحولات سیاسی سوریه نیز نشانگر آن بوده که تضعیف ارتش سوریه، خلع سلاح شیمیایی سوریه، انحراف نسبی جهان اسلام از آرمان فلسطین و افزایش پیوندهای استراتژیک تل‌آویو با مسکو تا حدود زیادی به تحقق اهداف اسرائیل یاری رسانده است. از حیث اجتماعی نیز افزایش شکاف دولت و ملت در سوریه، تشدید بدبینی به الگوی ناسیونالیسم عربی و همچنین تعمیق منازعات درون‌گفتمانی در قالب دوگانه شیعه- سنی، مطلوب تل‌آویو بوده است.

رویکرد روسیه

روسیه به‌عنوان شریک استراتژیک حکومت اسد از جایگاه ویژه‌ای در سیاست خارجی سوریه برخوردار است. عواملی چون میزبانی دمشق از تنها پایگاه برون‌مرزی نظامی روسیه در خارج از محدوده شوروی سابق و تنها پایگاه نظامی این کشور در دریای مدیترانه (ایوب، ۱۳۹۴: ۸۵) و تهدید ناشی از لغای توافقنامه نظامی مسکو با دمشق در نتیجه گسترش ناآرامی‌ها و

احتمال تغییر حکومت در این کشور (Bagdonas, 2012: 61)، تمایل رهبران روسیه به عدم تکرار سناریوی مداخله غرب در لیبی، بهره‌گیری از کارت سوریه برای رقابت و مصالحه با غرب در موضوعاتی چون بحران اوکراین و گسترش ناتو و همچنین ترس از سرایت تحولات سوریه به حوزه خارج نزدیک^۱ و به تبع آن، مناطق جنوبی روسیه در اتخاذ تصمیم روسیه برای ورود به بحران سوریه تأثیرگذار بودند. در این راستا، مسکو تا سال ۲۰۱۵ به حمایت مالی، دیپلماتیک و تسلیحاتی از حکومت سوریه ادامه داد و تلاش‌های آمریکا برای براندازی حکومت را از طریق موازنه‌گری نرم خنثی کرد (نیاکویی، ۱۳۹۴: ۱۱۳)، اما با گسترش قدرت جریانات معارض و امکان سقوط دمشق از اواخر سپتامبر ۲۰۱۵، راهبرد روسیه به کنش نظامی تغییر یافت. از این مقطع زمانی، جنگنده‌های پیشرفته روسیه با ورود به قلمرو فضایی سوریه مبادرت به حملات هوایی وسیع به اهداف مخالفان کرده و کفه ترازو را به نفع حکومت سوریه تغییر دادند (Mohseni, 2015: 1). البته گرایش روس‌ها به مداخله نظامی بیشتر به عنوان ابزاری برای رسیدن به اهداف سیاسی در دستور کار قرار گرفت. تلاش مسکو برای ایفای نقش میانجی در رویارویی‌های ایران و اسرائیل در سوریه از جمله پیشنهاد ایجاد یک منطقه حائل ۵۰ مایلی (۸۰ کیلومتر) بین نیروهای تحت رهبری ایران و بلندی‌های جولان در همین راستا قابل طرح می‌باشد. مسکو در کنار حمایت‌های نظامی، پشتیبانی سیاسی و دیپلماتیک از حکومت سوریه را نیز با جدیت فراوانی دنبال کرده است. طرح مسکو برای خلع سلاح شیمیایی سوریه و تلاش‌های این کشور به منظور ادغام حکومت مرکزی در «مبارزه ضد داعش» و وارد کردن گروه‌های قومی سوریه به روند مذاکرات سیاسی (از جمله گروه‌های مخالف سنی و اکراد) و چانه‌زنی با بازیگران منطقه‌ای و بین‌المللی، نقش مؤثری در تضمین بقا و احیای مشروعیت اسد داشته است (حسینی فرد، ۱۳۹۴). از این رو، باور عمومی بر آن بوده که پوتین کنترل حکومت سوریه را در دست دارد؛ چراکه دمشق موجودیت و بقای خود را مدیون حمایت‌های نظامی و سیاسی مسکو می‌داند (Dagher, 2018). در پاسخ به چنین خدماتی، حکومت سوریه امتیازهای متعدد نظامی، سیاسی و اقتصادی برای روس‌ها قائل شده است. در حوزه نظامی می‌توان به قرارداد ۴۹ ساله آنها با سوریه اشاره کرد که براساس آن، روس‌ها امتیاز حمایت هوایی و دریایی از مرکز امداد وابسته به ناوگان خود را کسب کردند و

1. Near Abroad

حکومت سوریه تنها دفاع زمینی از این مرکز را به عهده گرفت. در این چارچوب، کشتی‌های جنگی روسیه وارد آب‌های منطقه‌ای و داخلی سوریه و بنادر آن می‌شوند. در سال ۲۰۱۸ نیز امتیاز استخراج معادن فسفات شهر تاریخی تدمر، به مدت ۵۰ سال به شرکت روسی «ستروی ترانس گاز» واگذار شد. در این خصوص می‌توان گفت که تلاش‌های حکومت سوریه برای مقابله با رقبای عمده داخلی از طریق وارد کردن دولت‌هایی چون روسیه و اعطای امتیازات متعدد نظامی، سیاسی و اقتصادی به آنها، به موازات آنکه به عنوان عاملی تأثیرگذار در زمینه اعاده قدرت و تداوم امنیت حکومت مؤثر افتاده، در عمل استقلال دولت به مثابه یک دولت نهادی را مخدوش کرده است.

رویکرد آمریکا

سیاست واشنگتن در قبال بحران سوریه، از همان ابتدا با جلوه‌هایی از ابهام و تعارض همراه بوده است. به غیر از تمایل به کنار رفتن اسد، چشم‌انداز بلندمدت آمریکا برای سوریه واضح نبوده است (Walt, 2015). در این راستا، ایالات-متحد طیف وسیعی از سازوکارهای دیپلماتیک و نظامی را به کار گرفته است. در حوزه دیپلماتیک می‌توان به کنش فعالانه این کشور در شورای امنیت، تلاش برای مشروعیت بخشی به مخالفان میانه‌رو و ایجاد و گسترش ائتلاف بین-المللی ضد داعش از اوت ۲۰۱۴ اشاره کرد. آمریکا بر آن بوده تا از طریق ایجاد نوعی تفکیک میان مخالفان اسد، به پشتیبانی از مخالفان میانه‌رو بپردازد (Lister, 2016: 3). واشنگتن تمایل به کاهش نفوذ منطقه‌ای ایران دارد، اما نه به قیمت افزایش نقش جهادی‌های سلفی در قالب دولت اسلامی (نیاکویی و ستوده، ۱۳۹۵: ۱۴۱). بر این اساس، ایالات-متحد از سپتامبر ۲۰۱۴، حملاتش علیه مواضع داعش در خاک سوریه را آغاز کرد. نیروهای آمریکایی در چارچوب مبارزه علیه داعش و بدون موافقت شبه‌دولت شناسایی شده، به طور عمده در شمال، جنوب و بخش‌های شرقی این کشور مستقر شدند تا مبادرت به سازماندهی و آموزش نیروهای بومی متشکل از کردها و اعراب (شبه‌دولت شناسایی-نشده) کنند. ورود نظامی روسیه به بحران سوریه تغییراتی را در راهبرد ایالات-متحد به وجود آورد. بر این مبنا، حمایت از کردهای سوریه به عنوان یک هویت فروملی تأثیرگذار در دستورکار آمریکا قرار گرفت. کردها به واسطه ضعف حکومت مرکزی در انسجام بخشی به قلمرو سرزمینی و با

حمایت‌های آمریکا توانستند نسبت به تأسیس منطقه فدرال خود با عنوان سه کانتون کوبانی، جزیره و عفرین مبادرت کنند. از سوی دیگر، ایالات متحده نسبت به ایجاد ارتش کُردی ۳۰ هزار نفری متشکل از مخالفان دولت سوریه و در راستای تأمین امنیت مرزهای مشترک سوریه با ترکیه و عراق اقدام کرده است. چنین وضعیتی می‌تواند زمینه‌ساز تجزیه دوفاکتوی سوریه شود. در این میان، به‌نظر می‌رسد که با فروپاشی نسبی داعش، فدرالیزه‌شدن سوریه و استقرار الگویی چون عراق، گزینه مطلوبی برای ایالات متحده باشد. به‌خصوص که رگه‌هایی از سناریوی یادشده در رهیافت عمل‌گرای روس‌ها به فرایند سیاسی نیز ملاحظه شده است. شواهد موجود نیز نشانگر آن است که چنین رهیافتی در دوران ترامپ نیز با تغییراتی اندک دنبال شده است. چنانچه تیلرسون تصریح داشته، دولت ترامپ نمی‌خواهد «اشتباهی» را که اوباما در سال ۲۰۱۱ در رابطه با خروج نیروهای این کشور از عراق انجام داد، تکرار کند؛ اشتباهی که منجر به بقای القاعده در عراق و تبدیل شدن آن به داعش شد (Tillerson, 2018). در این میان، به‌رغم ادعای دولت ترامپ مبنی بر کاهش شمار نیروهای آمریکایی در سوریه به‌نظر می‌رسد که سیاست اعمالی ایالات متحده به‌موازات اهداف و منافع استراتژیک این کشور در منطقه سازماندهی شده است. در همین ارتباط، این کشور بعد از آغاز تلاش ارتش سوریه برای پیشروی به‌سمت کرانه جنوبی رود فرات و عبور از پل شهر طبقه به‌سمت رقه، پس از ارتباط با طرف روس، از مسیر شرق به غرب به‌سوی رقه حد فاصل دو کیلومتری مواضع جبهه دموکراتیک سوریه را منطقه کاهش تنش اعلام کرد (آزاد و ابراهیمی‌فر، ۱۳۹۷: ۷۰).

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الإسلامي
فصلنامه علمی - پژوهشی
پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام

۲۰

سال نهم، شماره دوم، تابستان ۱۳۹۸

بحث و نتیجه گیری

شکندگی و تضعیف دولت در سوریه پس از بیداری عربی به موازات بازتولید روندهای پساستعماری و به طور کلی، هم تکمیلی شاخص های داخلی و خارجی با ظهور نشانه هایی از تأثیرگذاری وضعیت شبه دولتی بر سیاست خارجی این کشور همراه شده است. در بُعد داخلی، شکاف های اجتماعی مترکّم، بحران ملت-دولت سازی، بحران هویت و قلمروخواهی و قلمروگستری هویت های رقیب سهم ویژه ای در شکل گیری و تداوم بحران سوریه ایفا کرده است. تقسیم اقتدار میان شبه دولتهای شناسایی نشده، یعنی گروه های جدایی طلب کُرد و مخالفان معارض، چشم انداز دولت را در این کشور با چالش جدی مواجه ساخته و در عمل، به نوعی تضعیف و فرسایش اقتدار شبه دولت شناسایی شده و بازگشت به مدل پیشادولتی منجر شده است.

در کنار موارد مذکور و به موازات نقصان شدید در مؤلفه های دولت بودگی، شبه دولت سوریه به عرصه مناسبی برای صف بندی قدرت های منطقه ای و بین المللی در حمایت از شبه دولتهای شناسایی شده و شناسایی نشده تبدیل شده است. تحت این شرایط، مقوله حاکمیت حقوقی، اجماع هنجاری بر سر اصل برابری حاکمیت و حق تعیین سرنوشت و شناسایی بین المللی حکومت مرکزی به عنوان امتیاز برجسته دولت اسد در مقابل مخالفان داخلی مورد بهره برداری قرار گرفته و به مثابه سدی در برابر فروپاشی کامل ساختار دولت در این کشور عمل کرده است. نقش بازیگرانی چون روسیه، ایران (و هم پیمانان منطقه ای) و اخیراً نیز ترکیه در این ارتباط قابل بررسی است. از این جهت، حکومت مستقر برای مواجهه با رقاباتی مانند گروه های معارض مسلح و... حامیان خارجی را وارد کرده و از طریق اعطای امتیازات متعدد نظامی، سیاسی و اقتصادی، در عمل استقلال دولت به مثابه یک دولت نهادی را مخدوش کرده است. در مقابل، کشورهایی مانند ایالات متحده آمریکا، اسرائیل و عربستان البته با درجات متفاوتی از شدت و ضعف، ضمن به چالش کشیدن سناریوی یادشده به ویژه در نقطه اوج بحران سوریه، راهبرد حمایت از شبه دولتهای شناسایی نشده را در کانون الگوی رفتاری خود در قبال تحولات سوریه قرار دادند.

از نظر ابزارهای سیاست خارجی در دسترس، سوریه پس از بیداری عربی فاقد بسیاری از ابزارهای متعارف سیاست خارجی بوده است. خودمختاری سوریه در عرصه سیاست خارجی

تابعی از رسوخ‌ناپذیری حکام این کشور در رابطه با جامعه و نفوذپذیری آن در ارتباط با حامیان خارجی بوده است. از این‌رو، خودمختاری حکومت بیش از آنکه ناشی از ابزارهای قهری و استخراجی باشد، در رابطه به متغیرهای خارجی معنا می‌یابد. با توجه به عدم ارتباط شبکه‌ای حکومت مرکزی با جامعه داخلی، سیاست خارجی معطوف به مدیریت این روابط با بازیگران خارجی شده و پیامدهای آن بر جامعه مورد غفلت یا کم‌توجهی قرار گرفته است. در نهایت، سیاست خارجی سوریه معطوف به تغییر محیط داخلی و خارجی نبوده بلکه هدف آن، تقویت نقش حمایتی محیط و بازیگران حامی به منظور حفظ امنیت و بقای حکومت است. شواهد موجود نیز حاکی از آن است که به سبب تداوم توان چالشگری هویت‌های فروملی از یک سو و استمرار وابستگی حکومت سوریه به حامیان خارجی از سوی دیگر، این وضعیت در سال‌های آینده نیز کماکان ادامه خواهد یافت.

انجمن مطالعات جهان اسلام
Islamic World Studies Association
جمعية دراسات العالم الإسلامي

فصلنامه علمی - پژوهشی
پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام

منابع

- ایوب، محمد (۱۳۹۴). *خاورمیانه: از فروپاشی تا نظم‌یابی*. ترجمه مهدی زیبایی و سجاد بهرامی مقدم. تهران: پژوهشکده مطالعات راهبردی.
- اختیاری‌امیری، رضا (۱۳۹۶). «تأثیر شکنندگی دولت سوریه در تغییر تعاملات امنیتی خاورمیانه». *فصلنامه پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام*، سال هفتم، شماره ۳.
- آران، امون؛ آلدن، کریس (۱۳۹۳). *رویکردهای جدید در تحلیل سیاست خارجی*. ترجمه سیدامیر نیاکوئی و دیگران. تهران: نشر میزان.
- آزاد، امیرحامد؛ ابراهیمی‌فر، طاهره (۱۳۹۷). «شبه‌نظامیان شمال سوریه و آینده نظام سیاسی دمشق». *فصلنامه سیاست جهانی*، دوره هفتم، شماره ۱.
- جانسیز، احمد؛ بهرامی مقدم، سجاد (۱۳۹۳). «رویارویی ایران و عربستان در بحران سوریه». *فصلنامه مطالعات سیاسی جهان اسلام*، سال سوم، شماره ۱۲.
- جکسون، رابرت؛ سونسون، گئورگ (۱۳۸۵). *درآمدی بر روابط بین‌الملل*. ترجمه مهدی ذاکریان. تهران: نشر میزان.
- جویا، آنگلا (۲۰۱۱). «بررسی تطبیقی نئولیبرالیسم در سوریه و مصر». *نشریه سامان نو*، شماره ۱۵ و ۱۶.
- حسینی فرد، حبیب (۱۳۹۴). *روسیه در سوریه در جستجوی چیست؟*. بی‌بی‌سی فارسی، قابل دسترسی در: http://www.bbc.com/persian/world/۲۰۱۵/۰۹/۱۵۰۹۱۶_۱۴۵_hh_syria_russia
- دهشیار، حسین (۱۳۸۹). «دولت در خاورمیانه غربی: رخنه‌ناپذیری نظام سیاسی». *فصلنامه مطالعات خاورمیانه*، سال هفدهم، شماره ۲.
- دهشیار، حسین (۱۳۹۴). «بحران سوریه» ابهام استراتژیک آمریکا و فرصت‌طلبی روس‌ها». *فصلنامه پژوهش‌های روابط بین‌الملل*، دوره نخست، شماره ۱۷.
- دهقانی فیروزآبادی، سیدجلال؛ آجرلو، حسین (۱۳۹۲). «سیاست جدید رژیم صهیونیستی در قبال بحران سوریه». *فصلنامه فلسطین*، سال بیستم، شماره ۱.
- دهقانی فیروزآبادی، سیدجلال (۱۳۹۴). *اصول و مبانی روابط بین‌الملل (۱)*. تهران: سمت.
- روگان، یوجگن ال (۱۳۹۱). *پیدایش دولت مدرن در خاورمیانه*. ترجمه محمدجواد موسوی دن‌لویس فاست، *روابط بین‌المللی خاورمیانه*. ترجمه احمد سلطانی‌نژاد، تهران: دفتر مطالعات سیاسی و بین‌المللی.
- صافی، قمر؛ هیکل، نبی (۱۳۹۶). *فرهنگ علمی موضوعی*. کابل: مطبعه صنعتی لمر.
- علیپور، علیرضا (۱۳۹۷). «جنگ نیابتی ایران و عربستان سعودی در منطقه غرب آسیا: مطالعه موردی بحران سوریه». *فصلنامه مطالعات سیاسی جهان اسلام*، سال هفتم، شماره ۲.
- متقی، ابراهیم (۱۳۹۵). *نقش‌یابی ایران در رویارویی‌ها و دولت‌های شکننده و نقش عربستان*. سایت فردانیوز، قابل دسترسی در: <http://www.fardanews.com/fa/news>
- نیاکوئی، سیدامیر (۱۳۹۱). *کالبدشکافی انقلاب‌های معاصر در جهان عرب*. تهران: نشر میزان.

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های یابی جهان اسلام
مجموعه‌ی دراست‌العلم الاسلامی

نیاکویی، سیدامیر؛ ستوده، علی اصغر (۱۳۹۵). «الگوی تقابل بازیگران منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای در منازعات داخلی سوریه و عراق». فصلنامه راهبرد، سال ۲۵، شماره ۸۰

نیاکویی، سیدامیر؛ پیرمحمدی، سعید (۱۳۹۸). «سیاستگذاری امنیتی ایران در قبال منازعات خاورمیانه پس از بهار عربی (۲۰۱۱-۲۰۱۸)». فصلنامه سیاستگذاری عمومی، دوره ۵، شماره ۱.

هینه‌بوش، ریموند (۱۳۹۰). سیاست خارجی سوریه، در: سیاست خارجی کشورهای خاورمیانه. ترجمه رحمن قهرمانپور و مرتضی مساح. تهران: دانشگاه امام صادق (ع).

Al Jazeera (2016). *Al-Nusra leader Jolani announces split from al-Qaeda*. Available at: <https://www.aljazeera.com/news/2016/07/al-nusra-leader-jolani-announces-split-al-qaeda-160728163725624.html>.

Al-Rasheed, Madawi, (2013). "Saudi Arabia: Local and regional challenges". *Contemporary Arab Affairs*, Vol. 6. No. 1.

Bagdonas, Azuolas (2012). "Russia's Interests in the Syrian Conflict: Power, Prestige, and Profit". *European Journal of Economic and Political Studies*, Vol. 5, No. 2.

Chan, Sewell (10 May 2018). *Why Iran and Israel Are Clashing in Syria*. The New York Times.

Cohen, Erez (2016). "From Arab Spring to Economic Winter – examination of the relationship between politics and economics as evident in the Syrian civil war during 2011-2015". *Journal of International Studies*, Vol. 9, No. 1.

Cordesman, Anthony and Aram Nerguizian (2017). *The Case for and Against a Realist*. Strategy in Syria, Center for Strategic and International Studies.

Dagher, Sam (14 Feb 2018). *What Iran Is Really Up To in Syria*. The Atlantic.

Fawcett, Louise (2017). "States and sovereignty in the Middle East: myths and realities". *International Affairs*, Vol. 93, No. 4.

Fragile States Index (2018). *Washington DC: Fund for Peace*. <http://fsi.fundforpeace.org/>.

Global Peace (2018). Available at: <http://www.visionofhumanity.org/app/uploads/2018/06/Global-Peace-Index-2018-2.pdf>.

Global Security (2018). *Kurdish People's Protection Unit YPG*. <https://www.globalsecurity.org/military/world/para/ypg.htm>

Goodarzi, Jubin (2013). *Iran: Syria as the first line of defence*. in: Julien Barnes-Dacey and Daniel Levy, The Regional Struggle for Syria, European Council on Foreign Relations (ECFR).

Hinnebusch, Raymond (1997). "Syria: The Politics of Economic Liberalisation". *Third World Quarterly*, Vol. 18, No. 2.

----- (2015). "Back to Enmity: Turkey-Syria Relations Since the Syrian Uprising, Orient". *Journal of German Orient Institute*, Vol. 56. No. 1.

Hopkins, A.G. (2000). "Quasi-states, weak states and the partition of Africa". *Review of International Studies*, Vol. 26, No. 2.

فصلنامه علمی-پژوهشی
پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام
جمعیت‌ترانست‌العلوم الاسلامی

۲۴

سال نهم، شماره دوم، تابستان ۱۳۹۸

- Hudson, Valerie, M. (2016). *The history and evolution of foreign policy analysis*. in: Steve Smith, Amelia Hadfield, and Tim Dunne, *Foreign Policy: Theories, Actors, Cases*, Oxford: Oxford University Press.
- Jackson, Robert (2000). *The Global Covenant: Human Conduct in a World of States*. Oxford: Oxford University Press.
- Katz, Mark, N. (2014). "The International Relations of the Arab Spring". *Middle East Policy*, Vol. XXI, No. 2.
- Kolsto, Pal (2006). "The Sustainability and Future of Unrecognized Quasi-States". *Journal of Peace Research*, Vol. 43, No. 6.
- Kolsto, Pal and Blakisrud, Helge (2008). "Living with Non-recognition: State- and Nation-building in South Caucasian Quasi-states". *Europe-Asia Studies*, No. 60, No. 3.
- Lister, Charles (2016). "The Free Syrian Army: A decentralized insurgent brand". *The Brookings Institution*, Analysis Paper, No. 26.
- Mohseni, Payam (2015). *Disrupting the Chessboard Perspectives on the Russian Intervention in Syria*. Cambridge, Harvard Kennedy School, Belfer Center for Science and International Affairs.
- Rafaat, Aram (2018). *Kurdistan in Iraq: The Evolution of a Quasi-State*. Taylor & Francis Inc. Routledge.
- Risseuw, Rafke (2018). *The Syrian-Iranian Nexus: a Historical Overview of Strategic Cooperation*. Brussels International Center For Research And Human Rights.
- Simmons, Ann (6 Apr 2017). *Russia has been Assad's greatest ally — as it was to his father before him*. Los Angeles Times
- Solomon, Erika (2011). *Syria army rebels fight from the shadows*. Reuters, <https://in.reuters.com/article/idINIndia-60691920111123>
- Tillerson, Rex (22 January 2018). *Tillerson tells the truth about Syria*. The Washington post.
- Transparency International Report (2017. Available at: https://www.transparency.org/news/feature/corruption_perceptions_index_2017.
- Walt, Stephen, M. (9 October 2015). *Who Is a Better Strategist: Obama or Putin?* Foreign Policy.
- Wastnidge, Edward (2017). "Iran and Syria: An Enduring Axis". *Middle East Policy*, Vol. 24, No. 2.

DOI: ۱۰.۲۱۸۵۹/priw-۰۹۰۲۰۱

به این مقاله این گونه ارجاع دهید:

نیاکویی، سیدامیر؛ پیرمحمدی، سعید (۱۳۹۸)، «واکاوی سیاست خارجی سوریه پس از بیداری عربی» (۲۰۱۷-۲۰۱۱ میلادی) فصلنامه پژوهش‌های سیاسی جهان اسلام، س ۹، ش ۲، تابستان ۹۸، صص ۱-۲۵.